

tingen af denne Sag skulde komme til et Resultat, der kunde fremme denne Sag, som jeg anseer for at være af Bigtighed. Dette har under hele Sagens Forhandling været mit Formaal, og jeg har, som sagt, ikke antaget dette Punct for at være af saa indgribende praktisk Bigtighed, at jeg kunde ansee det for hensigtsmæssigt at discentere fra de øvrige ærede Medlemmer, som ellers overhovedet i deres Anskuelse nogenlunde stemme overeens med dem, som jeg ogsaa har. Men efter de Udtalelser, som vi have hørt af den høitagiede Justitsminister, kan jeg jo rigtigtnok ikke vente, at et saadant Resultat skulde komme udaf denne Sag ved den Forandring, som er foreslaaet under Nr. 5, og, da jeg i Gæt og Alt maa ansee de Bemærkninger, den ærede Minister har fremfat med Hensyn til hans Forslag under Nr. 2, for at være fuldkommen correcte og principmæssige, og da det Ændringsforslag, han der har stillet, stemmer fuldkomment overeens med det Forslag, der tidligere stilledes af Udvalgets Mindretal, til hvilket jeg henhørte, kan jeg naturligtvis nu ikke Andet end stemme for dette Forslag.

Nyholm: Da denne Sag var til anden Behandling, stemte jeg for det Forslag, som dengang var stillet af en æret Landssthingsmand, og som nu skal udgaae ifølge det Forslag, som er stillet af den ærede Justitsminister under Nr. 2, nemlig den Tilføielse „dog kun til Brugerne eller disses Livsarvinger eller Svigerbørn, forsaavidt saadanne forefindes.“ Idet jeg gjorde dette, indsaae jeg, at Lovforslaget, saaledes som det var stillet, led af den Mangel, at der ikke var sørget tilstrækkeligt for, at Godseieren ikke, saaledes som det ogsaa idag er berørt, kunde oppebie Fæsteledighed og da sælge til hvem han vilde. Jeg stemte altsaa for det Forslag, der dengang var stillet, men ved Siden deraf har jeg nu deeltaget i at stille Ændringsforslaget under Nr. 5, fordi jeg troer, at derved vil en Mangel ved det Forslag, som ved anden Behandling med en stor Majoritet, — jeg troer med 30 Stemmer mod 11 — blev vedtaget, blive afhjulpen, den nemlig, at der ikke under nogensomhelst Omstændighed, hvis hiint Forslag blev uforandret, kunde blive Spørgsmaal om, at en Lehnbes-

idder kunde sælge fæsteledige Gaarde til Fremmede, selv om Fæsterne og deres Livsarvinger og Svigerbørn maatte give deres Samtykke dertil. Derfor har jeg sluttet mig til Forslaget under Nr. 5, og jeg troer, at det consequentere udtrykker Tanken i det Forslag, som forrige Gang blev vedtaget af Thinget. Naar den høitærede Justitsminister idag har udtalt, at Fæsternes Livsarvinger ingen Ret have, forekommer det mig ganske klart, at disse Livsarvinger netop accurat have den samme Ret som Fæsterne, der efter min Formenting heller ikke have nogensomhelst Ret til at gjøre et bestemt Krav paa, at Lehnbesidderne skulle sælge til dem; men Sædvane og Billighed have, hvad der ogsaa er anført af den høitærede Justitsminister, hidtil medført, at Besidderne, navnlig af disse større Gienomme, i Regelen aldrig have fastet bort uden til dem, den afgaaende Fæster ønskede skulde træde i hans Sted, og er dette Tilfældet, forekommer det mig ogsaa, at Consequenten maa lede til, at, naar man vil indrømme, at Fæsterne skulle for Fremtiden have den Ret, at Lehnbesidderne kun skulle kunne sælge til dem, saa maa man ogsaa indrømme samme Ret til deres Livsarvinger og Svigerbørn. Saaledes stiller det sig for mig, og derfor troer jeg, at de, som engang have stemt for Vedtagelsen af denne Beslutning, ogsaa denne Gang maae stemme for den. Det skulde ikke gjøre Nogen mere ondt end mig, som først er fremkommen med dette Lovforslag, om dette ubetydelige Forslag, som jeg anseer det for at være, skulde standse Loven paa sin videre Bane, men jeg vil dog i den Anledning tillade mig at bemærke, at jeg vil efter min bedste Overbeviisning stemme for det, som jeg troer vil fremme det Sande og Gavnlige, og saa faaer Sagen siden at gaae, som den vil.

Justitsministeren: De Grunde, som den ærede 5te Landssthingsmand for 6te Kreds (Holberg) paaberaabte sig for, at Loven skulde udgaae i den Form, hvori den forrige Gang blev vedtagen, ere omtrent de samme, som jeg fremsatte som dem, man kunde tænke sig, at der talte for Loven, og det forekommer mig ikke, at der i hvad han anførte var noget egentligt Nyt, som kunde svække de Grunde, jeg derimod gjorde gjældende. Den ærede